

יום 'א', ה' באב תש"ס (6 באוגוסט)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

שבוע טוב!

נפתח עם בקשת סליחה על טעות שנפלה בדף של יום ה', בו כתבתי:

בשנת תרצ"ה (1935-5695), נפטר **הרב אברהם יצחק הכהן קוק**, רבה הראשי הראשון לישראל. (עוד פרטים, בע"ה, ביום א'). יש להוסיף פרט אחד: הרב נפטר בג' אלול, ולא בחודש אב. ואמנם, יבואו עוד פרטים ביום ראשון, ג' אלול...
{ולמי שראה והתאפק מלהעיר לי, תודה על ההתחשבות, אך מוטב להעיר. הדיוק הוא חכרתי.}

היום, **ה' באב**, בזמן בית המקדש, היה יום הבאת עצי כהנים והעם למשפחת בני פרעוש בן יהודה. במסכת 'תענית', [פרק ד', משנה ה'] כתוב: "זמן עצי כהנים והעם תשעה: ...בחמישה באב – בני פרעוש בן יהודה..." ומבאר על כך הרב קהתי בפירושו למשניות:

בגמרא [תענית כח.], מובאת ברייתא: "כשעלו בני הגולה (בזמן שיבת ציון), לא מצאו עצים בלשכה, ועמדו אלו (המשפחות המפורטות במשנתנו) והתנדבו משלהם. והתנו נביאים שביניהם, שאפילו לשכה מלאה עצים יהיו אלו מתנדבים משלהם, שנאמר: "והגורלות היפלו על קורבן העצים הכהנים הלויים והעם להביא לבית אלוקינו ככתוב בתורה". [נחמיה י' 35] המשנה באה לפרט שתשעה זמנים קבועים היו בשנה לשמונה משפחות להביא בהם עצים למערכת האש שעל המזבח. עצים אלו נקראים במשנתנו "עצי כהנים והעם".

היום, הוא יום פטירתו, בשנת של"ב (1572-5332), של ר' **יצחק לוריא אשכנזי (האר"י הקדוש)**, ראש המקובלים האחרונים ויוצר שיטת הקבלה הנקראת על שמו. למרות שנות חייו הקצרים (נ. בירושלים ב-1534, בילדותו נתייתם מהוריו ועבר לגור במצרים), הצליח להחיות את תורת הקבלה – דבר שהשפיע רבות על חיי הדת בישראל. בשנת 1569, עלה האריז"ל לצפת לשבת בין גדולי המקובלים של אותם הימים. בין תלמידיו המובהקים: ר' חיים ויטאל, ר' ישראל נאג'ארה, ר' שלמה אלקבץ. התיישבות המקובלים בצפת הוותה תחילת "היישוב הישן" בארץ.
[תאריכון / פרפראות לתורה]

בימים לקראת תשעה באב, ואולי יימשכו הדברים גם אחרי-כן, ברצוני להביא לעיונכם קטעים מתוך "ספר התודעה" המסבירים את הרקע לאסונות שפגעו בנו בתשעה באב למשך הדורות, בתקווה שנראה בדברים אלה מאור לעינינו... וכן כתוב:
[משנה 'תענית', פרק ד' משנה ו']: "חמישה דברים ארעו את אבותינו בשבעה-עשר בתמוז וחמישה בתשעה באב ... בתשעה באב נגזר על אבותינו (דור המדבר) שלא ייכנסו לארץ, וחרב הבית בראשונה ובשניה, ונלכדה (העיר) ביתר, ונחרשה העיר" (ירושלים, לאחר החורבן, ככתוב: [ירמיה כו' 18] 'ציון שדה תחרש')

ועוד מצאו את אבותינו צרות רבות ורעות ביום המר הזה – גם בדורות שאחרי החורבן. והגדולה שבכולן – גירוש ספרד, שכך היתה הגזירה: שעד יום האחרון של חודש יולי מן השנה ההיא (1492-5252), לא תימצא עוד רגל ישראל על אדמת ספרד. ניתנה להם ארכה שני ימים, עד השני באוגוסט ואותו יום תשעה באב היה, ובלשון האברבנאל, "בעצם היום הזה יצאו כל צבאות ה' מארצות ספרד." ביום זה נכרתה גולת כותרת זו, ולא

יום נעים!

יום א', ה' באב תש"ס (6 באוגוסט)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

שבה עוד לתחיה. הוא שאמרו חז"ל [תענית כט:] "מגלגלים זכות ליום זכאי, וחובה – ליום חייב."
{ההמשך, בע"ה, יבוא}